

ΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ—ΑΡΙΘΜΟΣ 274

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ ΕΝ ΣΥΡΩ

Ν ΑΜΕΡΙΚΗ-ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΕΟΤΟΥΡΚΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ
ΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΥΖΑΝ. ΝΑΟΙ-ΟΛΑΙ ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ"

ΙΖΑΣ

λυμπιακούς 'Αγῶνας, ἐλθὼν δευτε-
ρόνισμα τοῦ 'Αχοντίου.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ

ὡς εἶχον τὸ πάλαι ἐπὶ Τουρκοκρατίας. ("Ἰδε σχετικὴν συνέντευξιν
τοῦ κ. Δαμπάκη).

της, τὸ δὲ, νὰ μὴ παρεμβάλλω-
μεν εἰς αὐτὴν προσκόμματα,
παρakoλουθοῦντα τὰς ἐργασίας
αὐτῆς.

Καὶ ἡ μὲν εὐφροσύνη, ἡ
λογικευμένη, ἡ ὀλομέλεια τοῦ
Ἑλληνικοῦ λαοῦ οὕτω ἐπράξε
καὶ οὕτω πράττει. Ἀφῆκε τὴν
δικαιοσύνην ἐν ἡσυχίᾳ, νὰ ἐξε-
τάσῃ, νὰ ἀνακρίνῃ, νὰ ἐξελέγξῃ
νὰ πεισθῇ, νὰ μορφώσῃ γνώμην
καὶ ν' ἀποφασίσῃ ἐπειτα καὶ νὰ
ἐκφέρῃ τέλος τὴν μεγάλην της ἐ-
πιμηγορίαν.

Αὐτὸ ὅμως, δὲν ἀνέφερε τοὺς
ὑποκινητὰς τοῦ κατὰ τοῦ Μω-
ραῖτου πολέμου. Καὶ οἱ ἄν-
θρωποι αὗτοι, οἱ οὐδὲν ἱερὸν
καὶ οὐδὲν ὅτιον ἔχοντες μετέδω-
λον ἀφῆνης τακτικὴν καὶ ἐστρεψὺν
τὰ συγκοφαντικὰ βέλη των κατ'
αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης πλέον.

Ἀλλὰ περὶ τούτου θέλομεν
ἀσχοληθῆ εἰς τὸ φύλλον τῆς αὐ-
ριον.

παρὰ τοῦτον καὶ ἔργα μᾶλλον ἡδυπαθῆ καὶ
ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἔξωσιν τῶν αἰσθησεων
ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ ἐξήφωσεν τὸ γυναικεῖον
κάλlos ἀναδείξασα αὐτὸ ἱσχυριόμενον πρὸς τὸ
ἀνδρικόν. Δὲν εἶνε πλέον ὁ ἔρηβος τοῦ Πρα-
ξιτέλους ὁ θεωρούμενος ὡς τὸ πρότυπον καλ-
λαγῆς οὐδ' ἔχει ὁ ἀνὴρ γραμμὰς κανονικοῦ
τέλους, ὡς ἱσχυρίσθησαν μερικοὶ τεχνο-
κρίται.

Τέλος πάντων ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα
μας.

✱

Ἦτο λοιπὸν ὁ Τίμαρχος πολίτης Ἀθη-
ναῖος, ἐκ τῶν εὐδοκίμωντων, ζήσας εἰς τὴν
ἐποχὴν τοῦ πολέμου τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημο-
κρατίας κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. Ἀ-
παράλλακτα δὲ ὅπως ὁ Ἑλλημβουρῆς ἐχορη-
γῆται καὶ αὐτὸς πρεσβευτῆς. Ἐπὶ τῆς ἐξουσίας
ὡς λέγει ὁ Αἰσχίνης, ἂν καὶ ἄλλην κάπως
ἐννοίαν εἶχε τότε ἡ λέξις.

Ἦτο πλούσιος, ἀλλ' ἄσματος καὶ φιλήδονος,
ἐκδοτός μάλιστα εἰς ἡδονὰς φαύλας καὶ ἐντε-
λὼς ἐπιμήπιτος. Ὁ Αἰσχίνης τὸν ἤγαγεν ἐπὶ
δικαστηρίου διὰ τὸ πάθος αὐτοῦ, καὶ κατώρ-
θωσε νὰ προκαλέσῃ καταδικαστικὴν κατ' αὐ-
τοῦ ψήφον. Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν ὁ
Τίμαρχος ἠτύοκτόνησεν ἄλλη ἱρήνησις, διότι
ὑπάρχουν δύο ἐκδόσεις, πρῶτον ὅτι, φέρον
τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας, ἐξηφανίσθη διὰ παν-

πεντηκοντούτης νὰ ταξιδεύσῃ, ἦσαν σοφοὶ
ἄνθρωποι.

Σπουδασταὶ λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖται ἐνομο-
θέτησαν: κανεῖς Ἀθηναῖτου υἱὸς νὰ μὴ ὑ-
πάγῃ μακρότερα παρὰ ἑως εἰς τὸν Κορινθια-
κὸν ἰσθμὸν, μὴδὲ νὰ μὲν ἔξω πλέον παρὰ
ἐνιαυτὸν ἓνα, ἔχων ἐξ ἅπαντος παιδαγωγὸν
ἐσχατοῦτερον τινὰ ἐκ μιᾶς Ἀθηναϊκῆς γενεᾶς,
καὶ μὲ προνήματα καὶ ἤθη γνησίως Ἀθη-
ναῖα. Οἱ νέοι πρέπει μὲν νὰ βλέπωσι τὸν
κόσμον, ἔλεγε τὸ ψήρισμα, ἀλλ' εἰς πάντα
τόπον νὰ μὴ μένωσι πλέον παρὰ ἑως οὐ
νὰ βλέπωσιν ὅλα, ὅσα εἶνε νὰ ἴδῃ τις ἐκεῖ
μὲ τὰ ὀμμάτια. Ἐξαιρέτως δὲ ὑποχρεόνα-
ται ὁ παιδαγωγὸς νὰ παρατηρῇ εἰς πᾶσι
πανδοχεῖα καταλύουσι, πῶς τρώουσι, καὶ
πῶς πληρώνουσι, διὰ νὰ ὠρελῇ εἰς τὸ
ἐξῆς τοὺς συμπατριώτας του μὲ τοιαύτας
χρησίμους μυστικὰς εἰδήσεις. Προσέτι πρέ-
πει (καθὼς ἔλεγε περαιτέρω τὸ ψήρισμα)
δὲ ἀποφυγὴν τῶν ἐξόδων μακρυτάτης εἰς
τόπον τινὰ διατριβῆς νὰ προσέχῃ ὁ παιδαγω-
γὸς εἰς τὸ νὰ μὴ ἀνακατωθῇ ὁ νέος Ἀθη-
ναῖτης εἰς περιττὴν τινα γνωριμίαν. Ὁ παν-
δοχεὺς ἢ ὁ ὑπηρετὴς τοῦ οἴκου, ὡς ἐντό-
πια καὶ ἀνεύθηνα πρόσωπα, ἡμποροῦν νὰ
τοῦ λέγωσι κάλλιστα τί εἶνε ἐκεῖ θείας ἀξίας
πῶς ὀνομάζονται οἱ ἐκεῖ γραμματισμένοι καὶ
τεχνῖται, ποῦ κατοικοῦν, καὶ κατὰ ποῖαν
ὥραν δύναται τις νὰ τοὺς ἀνταμώσῃ. Ταῦτα
δὲ νὰ σημειώῃ ὁ παιδαγωγὸς εἰς τὴν ἐφημε-
ρίδα του καὶ οὕτως εἰς δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας
δύναται ὁ νέος νὰ ἴδῃ πολλὰ πράγματα μὲ
τὰ ὀμμάτια του, ἐὰν οἰκονομῇ καλῶς τὸν
καιρὸν.

Κατὰ δυστυχίαν τοῦ σοφοῦ τούτου ψηρί-
ματος εὐρέθησαν δύο Ἀθηναῖται νέοι,
πολὺ ἀξιόλογα πρόσωπα, ἔξω τῆς πατρίδος
των, ὅταν ἐγράφη καὶ (κατὰ παλαιὰν τινα
συνήθειαν) ἐτραγεύθη εἰς τὸν λαὸν καθ'
ὅλους τοὺς κυριωτέρους δρόμους τῆς πόλε-
ως ὁ μὲν ἦτο υἱὸς καπλήλου ὁ δὲ τῆς
φιλαρμονίας καὶ χαμῆρεϊαν τοῦ εἰς εἰ-
κοστὴν ἐνιαυτῶν διακείμενα συστήθροισι ἀξιο-
λογον περιουσίαν. καὶ δὲ αὐτῆς ὑπᾶνδρε σε
τὴν θυγατέρα του πρὸ ὀλίγου (τὸ ἀπηνυ-
κτον καὶ μαρτύρητον ζῶντιον τῶν Ἀθη-
ναίων) με ἀνεψιὸν τοῦ κοντοῦ καὶ παχυλοῦ
βουλευτοῦ, τὸν ὅποσον εὐφημίσσαμεν πολλὰ-
λάκις ὁ δὲ ἦτο μονογενὴς υἱὸς τοῦ νομοφύ-
λακος καὶ ἔπρεπε νὰ διαδεχθῇ ποτὲ τὸν
πατέρα του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Διὰ τοῦτο
ἐταξιδεύσαν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ διδασκῶν
ἐκεῖ ἀκριβέστερα τὴν μουσικὴν, ἐνθ' ὁ συνο-
δῶν αὐτὸν κληρονόμος τοῦ καπλήλου ἐστο-
χάζετο νὰ γνωρισθῇ πλησιέστερα μὲ τὰς
ψιμυθοποιούς τῶν Ἀθηναίων καὶ κομητηρίας.
Τὸ δὲ ψήρισμα δὲν ἐφρόντιζε διὰ τὴν πε-
ρίστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρέθησαν οὗτοι.
Ἐξητέϊτο λοιπὸν τί ἔπρεπε νὰ κάμωσι.
Νὰ γείνῃ ἀλλοίωσις τῆς τοῦ νόμου, ἢ νὰ
παρκαλεσθῇ ἡ βουλὴ διὰ νὰ δώσῃ συγχώ-
ρησιν εἰς τὴν προκειμένην μόνον περίστασιν;
(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΕΡΟΣ ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΑΒΔΗΡΙΤΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεσινοῦ)

Μὲ τοιαύτην παρρησίαν ὠμίλει ὁ Δημό-
κριτος πρὸς τοὺς Ἀβδηρίτας, ὅσακις τὸν ἐ-
δίδαν ἀπορρομήν ἀλλ' ὅμως, ἐὰν καὶ συνέ-
δαινε τὸ τοιοῦτο συγγένει, δὲν ἠδύνατο
πάλιν νὰ συνηθίσωσιν εἰς τὸ νὰ νοστιμεύω-
νται τῇ παρρησίᾳ ταύτῃ. «Οὕτω γίνεται,
ἔλεγαν ἐὰν συγχωρῶνται φαντασμένοι νέοι
νὰ ταξιδεύωσιν εἰς μακρυνούς τόπους διὰ
νὰ διδάσκωνται πῶς νὰ κατασχύνωσι τὴν
πατρίδα των, καὶ, μετὰ δέκα ἢ εἴκοσιν ἔτη,
νὰ ἐπιστρέψωσι μὲ κεφαλὴν γεμάτην ξένων
ἰδεῶν ὡς κοσμοπολίται, οἵτινες ἐ-
ξήρουντι ὅλα κάλλιον παρὰ οἱ πάπποι των,
καὶ ὅλα τὰ εἶδεν ἄλλου τακτικώτερα παρὰ
εἰς τὴν πατρίδα των. Οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι,
οἵτινες δὲν ἐσυγχωρουν κανένα πρὶν γείνῃ

...της της δικαιοσύνης πλεον.
'Αλλὰ περὶ τούτου θέλομεν
ἀσχοληθῆ εἰς τὸ φύλλον τῆς αὐ-
ριον.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΙΣΧΙΝΗΣ-ΧΑΡΔΕΝ

Εἶνε περιεργον πῶς οἱ αἰῶνες ἀντιγρά-
φουν ἀλλήλους. Τίς θὰ τὸ ἐπίστευε, παρὰ
δείγματος χάριν, οἱ αὐταί, αἱ λεγόμεναι σήμε-
ρον «σουφραζέται», γυναῖκες δηλαδὴ ζητοῦ-
σαι πολιτικά δικαιώματα, εἶνε αἱ αὐταί, τὰς
ὁποίας ὁ Ἀριστοφάνης διακωμῶδει πολὺ χα-
ριτωμένα ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐκκλησιαζούσαι».
Ὡς αἱ σημεριναὶ «σουφραζέται» ἤθελαν καὶ
αἱ «Ἐκκλησιαζούσαι» ἀπαρδοῦναι τὴν
πόλιν Γυναιξί, πολιτικά δηλαδὴ δικαιώ-
ματα.

✱

Καὶ ἐν ἄλλο, ἀκόμη περιεργότερον. Ἐξε-
τυλίχθη καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα μία δίκη ἀ-
παράλλητος πρὸς τὴν διαβόητον δίκην τοῦ
Ἑλλεμβουρῆ εἰς τὸ Βερολίον.

Ἐπὶ τῇ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα πολιτικῶς
διεφθαρμένος, γυναικός, (ὁ Τιμαρχος) τὸν
ὁποῖον κατηγορήσαν ἐπὶ δικαιοσύνης ὁ ρή-
τωρ Αἰσχίνης, ἐκτελῶν χρὴν Χιρδεν τῆς ἐ-
ποχῆς ἐκείνης, ἀφ' οὗ δημοσιογράφοι τότε δὲν
ὑπῆρχον.

✱

Παραπολὺ ἀμφίβολον εἶνε, ἂν ἡ δίκη, ἡ ὁ-
ποία διεξήχθη εἰς Γερμανίαν, ἀπέβη πρὸς
τιμὴν τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους. Εἰς τὴν ἀρ-
χαιότητα ὁμοῦ ἄλλως εἶχον τὰ πράγματα.
Εἶνε πολὺ γνωστὴ ἡ ἐλευθερία, ἡ ὁποία ἐπε-
κράτει τότε ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τοιοῦτων
σχέσεων. Ἦτο σύστημα δυστυχῶς ἀνεκτόν, ἔ-
νεκα τῆς ὑποδεστέρας θέσεως τὴν ὁποίαν
εἶχε δημιουργήσῃ ἡ κοινωνία εἰς τὴν γυ-
ναῖκα. Κατάλοιτον παλαιότερων ἀνδροκρατι-
κῶν δοξασιῶν ἔσχε τὸ δόγμα ὅτι ὁ ἀνὴρ
εἶνε τὸ πᾶν, εἰς δὲ τὴν γυναῖκα μικρὰ θεοὺς
ἐδίδετο. Τὴν θεωρίαν ταύτην βλέπομεν ἐπικρα-
τοῦσαν καὶ εἰς τὴν τέχνην. Εἰσεέλθετε
εἰς ἐν μουσεῖον. Πανταχοῦ θὰ ἰδῇτε τὸ ἀν-
δρικόν ἄλλος γυμνόν. Τοῦναντίον ἡ γυναι-
κεὶα καλλονὴ εἶνε περιεκαλυμμένη. Καὶ
εἰς τὴν Πενὰν οἱ ἡ τέχνη ἐξεφαλίσθη,
ἀφότου παρέστησε τὴν γυναῖκα γυμνήν.

Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει πολὺ δίκαιον.
Ἐδῶκε μὲν ἀφορμὴν ἡ τοιαύτη ἀντίληψις νὰ

ἐκτελεσθῇ τὸ παλαιὸν αὐτοῦ, καὶ καὶ
θῶς νὰ προκαλέσῃ καταδικαστικὴν κατ' αὐ-
τοῦ ψήφον. Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν ὁ
Τιμαρχος ἠτύχοντο ἄλλη ἀρήρησις, διότι
ὑπάρχουν δύο ἐκδόσεις, πρὸς τὴν ὅτι, φέρων
τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας, ἐξηφανίσθη διὰ παν-
τός, ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων.

✱

Ἦτο τότε ὁ Αἰσχίνης σαράντα πέντε ἐτῶν
ἄνθρωπος. «Ἐχὼ λευκανθῇ πρὸ τῆς ὥρας»,
λέγει ὁ ἴδιος περὶ ἑαυτοῦ, καὶ φαίνομαι γε-
ροντότερος». Παρέχει πολλάς πληροφωρίας
περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἦτο τότε
ὁργανωμένη ἡ νομοθεσία, ἡ ἐπιβλέπουσα τὰ
ἥθη καὶ κανονίζουσα τὴν εὐσημοσύνην. Ὁ
νομοθέτης παρηκολούθει τὸν πολίτην καὶ εἰς
τὴν κατ' ἴδιον βίον καὶ ἡξίου νὰ ὑψηλὴ τὰς
πρῆξεις του. Μάλιστα ὁ Αἰσχίνης διηγείται
ὅτι εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ἐνθ' ἐρητύοντο εἰς
τῶν γυναικῶν αὐτῶν, σηκώθεις γέροντες
ἐπέστησαν τοὺς πολίτας, διότι τὸν ἀκούουν,
αὐτοὶ δὲ τὸν ἀπέπειραν.

Ὁμιλῶν περὶ τοῦ Τιμαρχοῦ ὁ φοβερός
κατήγορος αὐτοῦ λέγει ὅτι ἦτο «αὐτοκρά-
τορ» βδελυρός. Ἐννοεῖται ὅτι, ἀκριβῶς ὅ-
πως εἰς τὴν σύγχρονον δίκην, ἐκλήθησαν μάρ-
τυρες καὶ ἀνεγνώσθησαν κείμενα νόμων. Ἡ
οἰκὴ βέβαια δὲν ἔγινε τότε, καλεισμένον τὸν
ὄντων, ἐν τούτοις εἶνε ἀξιοσημείωτος ἡ λε-
πίτης, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀγορεύεται νὰ χαιρι-
σθῇ ὁ Αἰσχίνης θέμα φύσει ἀτεχνῶς. Πολλά-
κις ζητεῖ συγγνώμην καὶ πολλάκις φαίνεται
προσέχων μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰ αἰσθήματα
τῶν ἀκροατῶν καὶ τὴν εὐτρετείαν.

Εἶνε μία περιεργότατη δίκη Ἑλλεμβορῆ
δικαιοσύνης πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν, καὶ ἐπέ-
κεινα.

✱

Τὸ νόστιμον δ' εἶνε ὅτι ὁ Αἰσχίνης, προ-
λαμβάνων τοὺς συνηγόνους τοῦ Τιμαρχοῦ, οἱ
ὁποῖοι ἐπ' οἴκῳ, ὑπερπολογούμενοι τοῦ πε-
λάτου τῶν, νὰ κατηγορήσουν τὸν Αἰσχίνην δι'
ἐρωτικά παραπτώματα λέγει ὅτι: «εἶμαι καὶ
ἐγὼ ἐρωτικὸς ἀληθὺς· ἀλλ' ἐννοῶ τὸν τίμιον
ἔρωτα». Ἐκ τῶν ἐξομολογήσεων δὲ τούτων
μανθάνομεν ὅτι εἶχε διαπράξῃ καὶ ἐρωτικά
ποιήματα ὁ Αἰσχίνης.

Ὁ Περαιετικός

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ποιὸς λέει: «Ἀγάπη ἀληθινή
μετὰ τὸν καιρὸ στερεούει»
Σκορπάει ὁ μόχθος, μυωδιὰ
χωρὶς καὶ λιγροστεύει...

...καὶ ἄλλα τὰ εἰδὼν ἄλλοι τακτικώτερα παρὰ
εἰς τὴν πατρίδα των. Οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι,
ὅτινες δὲν ἐσυγχώρουν κανένα πρὶν γείνη

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΝ κ. ΛΑΜΠΑΚΗΝ

Παραδόξως ὁμοῦ —ἐξηκολούθησεν ὁ κ.
Λαμπάκης— εἶδομεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ καὶ
πάλιν ἤρξατο ἡ κατεδάφις τῶν πλευρῶν
τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἤθελον δὲ νὰ ἐν-
νοήσωμεν τίς ἔδωκε τὴν ἀδειαν καὶ τίς ἐπε-
νέθη ὥστε νὰ μὴ γίνῃ σθεαστὴ ἡ ἱστορία
καὶ τέχνη τοῦ παλαιοῦ τούτου οἰκοδομήμα-
τος, ὅτε πληροφόρημα ὅτι ἐν Ζακύνθῳ
αὐτεπαγγέλτως ὁ κ. Ἀδαμαντίου ἐπεμφε
εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
τὴν ἐξῆ; ἀπὸ 30 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἔκθεσιν περὶ
τοῦ ναοῦ τούτου, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς ἐλέπητε
ἀναφέρει ὅτι ὁ ναὸς, οὐδεμίαν ἀρχαιολογι-
κὴν ἀξίαν κέκτηται, ὥστε νὰ εἶνε ἄξιός
συντηρήσεως καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἔννοίαν ἁδε-
στικῶς ἐκπράξει τὴν γνώμην ὅτι οἱ
ἐπίτροποι δύνανται νὰ ἀρεθῶσιν ἐλευθεροὶ
εἰς μεγέθυνσιν τοῦ ναοῦ κατὰ τὰς ἀνάγκας
τῆς ἐνορίας.

Ἰδοὺ ὡς ἔχει ἡ ἔκθεσις, ἣν ὁ κ. Ἀδα-
μαντίου ὑπέβαλεν εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφορίαν
τῶν Ἀρχαιοτήτων:

Ἐν Ζακύνθῳ 30 Μαρτίου 1908

Πρὸς

τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Σὺν
Ὑπουργεῖον.

Γενικὴν Ἐφορίαν τῶν Ἀρχαιοτήτων

Περὶ τοῦ κατὰ τὴν οὐνοικίαν Ψυρρῇ
Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων.

Οἱ Ἐνορίζαι τοῦ εἰς τὴν συνοικίαν
τοῦ Ψυρρῇ ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀναργύ-

ρων εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ
εὐρύνωσι τὸν Ναὸν αὐτῶν. Ἐκ τούτου
κινήσεις ἐξήτασα λεπτομερῶς τὸ οἰκο-
δόμημα μήπως δύναται νὰ θεωρηθῇ
ὡς ἀρχαιολογικὸν μνημεῖον.

Τῆς ἐρεύνης μου ταύτης λαμβάνω
τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω εἰς τὸ Σὺν
Ὑπουργεῖον τὸ πόρισμα.

Εἰς οὐδεμίαν γραπτὴν πηγὴν κα-
τάρθωσα νὰ εὕρω μνηεῖον τοῦ προκει-
μένου Ναοῦ· ἀναφέρεται τὸν ΙΖ' αἰῶ-
να μονὴ Ἀγίων Ἀναργύρων· λίαν
ἀμφίβολον ὅμως εἶνε ἔάν ἐννοεῖται ἡ
Ἐκκλησία τοῦ Ψυρρῇ.

Ἐτέρα σπουδαία πηγὴ πρὸς ἐξα-
κρίβωσιν τῆς ἡλικίας τοῦ Ναοῦ ἀπέ-
μεγεν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς τοι-
χοδομίας αὐτοῦ τούτου τοῦ κτιρίου.

Πρὸς τοῦτο ἐπανειλημμένως ἐπε-
σκέσθην τὸν ναόν. Εἰς πολλὰ μέρη
κατ' αἰτησίν μου, οἱ ἐπίτροποι ἀπε-
γύμνωσαν τὸν τοῖχον, καὶ εἰς ἀρκετὴν
ἐκτασιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιχρίσματος,

Ὁ τρόπος τῆς Βυζαντινῆς τοιχο-
δομῆς καὶ τοῦ παλαιοῦ ἐν γένει κτι-
σμάτος ἔχει καταστῇ συνήθης εἰς
ἐμὲ μετ' ἐπιμελείας διερευνῶντα τοῦ-
τον κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς ὑποστη-
ρίξεως καὶ ἀναστηλώσεως παλαιῶν
κτιρίων τοῦ Μιστρά.

Εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ψυρρῇ ὅχι μό-
νον τὸ ἰσόδομα κλασικὸν σύστημα
τῆς Βυζαντινῆς τοιχοδομίας δὲν εὐ-
ρίσκω, ἀλλ' οὐδεμίαν ἄλλην ἀπλὴν
παλαιὰν τοιχοδομίαν. Ἐνιαχοῦ εὐρί-
σκονται παλαιότεραι πλίνθοι ἀλλὰ δει

Εἰς τὸν ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΝ.

ΚΡΥΨΗ ΓΟΝΔΟΛΑ,

αὐτομάσιον Ἑνετικὸν μυθιστόρημα, μετὰ σειρὰν πρωτοτύπων, χρωματιστῶν εἰκόνων

x.